

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

3 октомври 2000 година*

„Работници - Регламент (ЕИО) № 1612/68 - Равно третиране - Лица, които не са свързани с национална схема за социална сигурност - Служители на Европейските общности - Прилагане на тарифи за медицински и болнични такси, свързани с майчинството”

По дело C-411/98,

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕО (понастоящем член 234 ЕО) от страна на Tribunal d'Arrondissement de Luxembourg (Люксембург), в производството, висящо пред този съд между

Angelo Ferlini

и

Centre Hospitalier de Luxembourg

относно тълкуването, първо, на член 6, алинея 1 и член 48 от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение член 12, алинея 1 ЕО и член 39 ЕО), на Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 г. относно свободното движение на работници в Общността (ОВ L 257, стр. 2), както е изменен от Регламент (ЕИО) № 312/76 на Съвета от 9 февруари 1976 г. за изменение на разпоредбите, отнасящи се до правата на работниците във връзка с професионалните съюзи, съдържащи се в Регламент (ЕИО) № 1612/68 (ОВ L 39, стр. 2), и на Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 г. за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, както е изменен и осъвременен от Регламент (ЕИО) № 2001/83 на Съвета от 2 юни 1983 г. (ОВ L 230, стр. 6), и второ на член 85, параграф 1 от Договора за ЕО (понастоящем член 81, параграф 1 ЕО),

СЪДЪТ,

в състав: г-н G.C. Rodríguez Iglesias, председател, г-н J.C. Moitinho de Almeida, г-н D. A. O. Edward, г-н L. Sevón и г-н R. Schintgen, председатели на състав, г-н P. J. G. Kapteyn, г-н C. Gulmann, г-н P. Jann, г-н H. Ragnemalm (докладчик), г-н M. Wathelet и г-н V. Skouris, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Cosmas,

* Език на производството: френски.

секретар: г-н R. Grass,

като има предвид писмените становища, представени:

- за г-н Ferlini, от адв. M.-A. Lucas, avocat от адвокатската колегия на Лиеж, и адв. M. Dennewald, avocat от адвокатската колегия на Люксембург,

- за люксембургското правителство, от г-н P. Steinmetz, Директор по правните и културни въпроси в Министерство на външните работи, в качеството на представител,

- за Комисията на Европейските общности, от г-н P.J. Kuijper, правен съветник, г-н E. Gippini Fournier и г-н W. Wils, членове на правната служба, в качеството на представители,

предвид доклада на съдията докладчик,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 21 септември 1999 г.,

постанови настоящото

Решение

1. Със съдебно решение от 7 октомври 1998 г., постъпило в Съда на 18 ноември същата година, Tribunal d'Arrondissement de Luxembourg (Районен съд на Люксембург) е поставил по силата на член 177 от Договора за ЕО (понастоящем член 234 ЕО) един преюдициален въпрос относно тълкуването, първо, на член 6, алинея 1 и член 48 от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение член 12, алинея 1 ЕО и член 39 ЕО), на Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 г. относно свободното движение на работници в Общността (ОВ L 257, стр. 2), както е изменен от Регламент (ЕИО) № 312/76 на Съвета от 9 февруари 1976 г. за изменение на разпоредбите, отнасящи се до правата на работниците във връзка с професионалните съюзи, съдържащи се в Регламент (ЕИО) № 1612/68 (ОВ L 39, стр. 2; наричан по-нататък „Регламент №1612/68”), и на Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 г. за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, както е изменен и осъвременен от Регламент (ЕИО) № 2001/83 на Съвета от 2 юни 1983 г. (ОВ L 230, стр. 6, наричан по-нататък „Регламент №1408/71”), и второ, на член 85, параграф 1 от Договора за ЕО (понастоящем член 81, параграф 1 ЕО).

2. Този въпрос е бил повдигнат в рамките на спор между г-н Ferlini и Centre Hospitalier de Luxembourg (наричан по-нататък „CHL”) относно тарифирането за грижата, предоставена по времето, когато ражда неговата жена, и за нейния престой в родилното отделение на CHL.

Правната уредба

Правната уредба на Общността

3. Член 2, параграф 1 от Регламент № 1408/71 предвижда:

„Настоящият регламент се прилага за работници, които са или са били субекти на законодателството на една или повече държави-членки, и които са граждани на една от държавите-членки, или които са лица без гражданство или бежанци, които пребивават на територията на една от държавите-членки, както и за членовете на техните семейства и преживелите ги лица.”

4. Съгласно член 7, параграфи 1 и 2 от Регламент №1612/68:

„1. Работник, който е гражданин на държава-членка не може поради своето гражданство да бъде третиран на територията на друга държава-членка различно от работниците – нейни граждани по отношение на условията за наемане на работа, и в частност, по отношение на трудовото възнаграждение, уволнението и ако остане безработен – на възстановяването или новото наемане на работа;

2. Той има право на същите социални и данъчни предимства, както работниците местни граждани.”

5. Членове 64 и 72 от Правилника за длъжностните лица на Европейските общности (наричан по-нататък „Правилника”) предвижда, че длъжностните лица на Европейските общности трябва да плащат вноски на Схема за здравно осигуряване, която е обща за институциите на Европейските общности, общо известна като Обща схема за здравно осигуряване (наричана по-нататък „ОСЗО”), и това техните медицински разходи да се възстановяват от ОСЗО.

6. По силата на член 72 на Правилника, членове 1, 2 и 3 от общата правна уредба относно здравното осигуряване на длъжностните лица на Европейските общности (наричана по-нататък „Общата правна уредба”) и дял VIII на приложение I към тази правна уредба, разходите, направени от длъжностните лица на Европейските общности или техните съпрузи в случая на раждания, които трябва да се възстановят от ОСЗО са таксите за лекар и акушерка и за упойка, както и таксите за родилна зала и физиотерапевт и всички други разходи във връзка с услуги, които са пряко свързани с едно раждане. Разходът за престоя в болница трябва да се възстанови в размер от 85 % от стойността му, а другите разноски и такси в размер от 100 %. Възстановяването на таксите за лекаря и акушерката и за упойка обаче е обвързано от максимален горен таван в размер от 33 230 BEF, а тази за цената на престоя в болница от горен таван в размер от 5 946 BEF на ден за 10 дни.

7. Член 9, параграф 2 от Общата правна уредба предвижда, че „институциите, когато е възможно, полагат усилия да преговарят с представителите на медицинската професия и/или компетентните органи, сдружения и учреждения споразумения, указващи размера на таксите както за медицинското третиране, така и за хоспитализацията, приложими спрямо лицата от обхвата на тази схема, като се вземат предвид местните условия, и когато е уместно, вече действащите скали.”

8. Видно е от преписката по делото, че, към момента на настъпване на фактите по главното производство, няма споразумение между ОСЗО и представителите на медицинската професия и/или компетентните органи, сдружения и учреждения в Люксембург.

Националната правна уредба

9. CHL е създадено чрез Закона от 10 декември 1975 г. за създаването на обществено учреждение, наречено Centre Hospitalier de Luxembourg, което обхваща maternité Grande-Duchesse Charlotte, clinique pédiatrique fondation Grand-Duc Jean и Grande-Duchesse Joséphine-Charlotte и общинската болница (*Mémorial A* 1975, стр. 1794). То се финансира от люксембургската държава и град Люксембург.

10. Лицата, които имат право на осигуряване за болест и майчинство, са тези, които са свързани с люксембургските здравни фондове, които са независими обществени учреждения, юридически лица, които подлежат на правителствен надзор.

11. Член 13 от Code des assurances sociales (Кодекс за социално осигуряване) (Закони от 27 юни 1983 г. и 3 юли 1975 г.) във версията, която се прилага към момента на настъпване на фактите по главното производство (наричан по-нататък „Кодексът”) предвижда в алинея 1 от него, че „осигурените лица се ползват, по време на раждане, от услугите на акушерка, медицинска помощ, престой в родилния дом или клиника, фармацевтични продукти и диетични продукти за пеленачета”. Съгласно член 13, алинея 2 от Кодекса, тези ползи се обхващат от една обща сума, определена чрез подзаконов акт, платима от Държавата.

12. Подзаконов акт на Великото херцогство от 31 декември 1974 г. (*Mémorial A* 1974 г., стр. 2398), както е изменен (наричан по-нататък „Подзаконовият акт на Великото херцогство”), в сила към момента на настъпване на фактите по главното производство, определя фиксираната такси, по която, при нормални обстоятелства, медицинските и болничните услуги, които обичайно са необходими по време на раждане на дете, се предоставят на тези лица, които са свързани с люксембургската осигурителна схема за болест и майчинство. Тя също така определя размера на обезщетяването от страна на държавата.

13. В съответствие със циркулярното писмо на Union des caisses de maladie (наричано по-нататък „УСМ“) от 1 декември 1988 г. относно разпределянето на компонентите на фиксираните такси за раждане на дете от 1 януари 1989 г., програмата, създадена от Кодекса и Подзаконовия акт на Великото херцогство предвиждат на практика изчисление, основаващо се на три елемента, именно медицинска помощ, разходи за майчинство и диетични продукти.

14. Що се отнася до другите услуги в случай на болест, член 308а от Кодекса прави заключението за споразуменията между УСМ и различните категории доставчици на услуги задължително, без да прави разграничение между услуги, извършени в болнична среда или не. Тези колективни споразумения трябва да се одобряват от компетентния министър и по този начин стават задължителни, дори спрямо доставчици, които не са членове на сдружението, което е договорило споразумението.

15. Видно е от съдебното решение за препращане, че отличителен белег на осигурителната схема за болест и майчинство в Люксембург е еднообразността на налаганите такси, независимо от доставчика, за здравни грижи, които са обхванати от осигуровката. Тези такси не съставляват тавани за възстановяването, а фиксирани цени, които не зависят нито от дохода на пациента, нито от квалификацията на доставчика.

16. Към момента на настъпване на фактите по главното производство, член 4 от Кодекса предвижда възможността Министърът на труда и социалната сигурност да освободи от осигуряване чужденци, които само временно пребивават в Люксембург. По силата на член 4, параграф 2 от Кодекса, във версията, която понастоящем е в сила, лицата, които са обхванати от схемата за здравно осигуряване поради тяхната дейност в служба на един международен орган или по силата на пенсия, (която им е била) предоставена в това качество, не са ... длъжни да плащат осигурителни вноски.

17. На практика, това се прилага основно спрямо длъжностни лица и други представители на институциите на Европейските общности (Парламент, Комисия, Съд на ЕО, Сметна палата), Европейската инвестиционна банка, Евроконтрол, Съда на ЕАСТ и Центъра за снабдяване на НАТО в Люксембург.

Спорът по главното производство

18. Г-жа Ferlini, съпруга на длъжностно лице на Комисията на Европейските общности, пребиваваща в Люксембург, ражда на 17 януари 1989 г. в CHL, където тя престоява до 24 януари 1989 г.

19. Г-н Ferlini и членовете на неговото семейство са обвързани със ОСЗО. По този начин, г-н и г-жа Ferlini не са обхванати от люксембургската схема за

социална сигурност, по-специално задължителното осигуряване за болест и майчинство.

20 На 24 януари 1989 г., CHL изпраща на г-н Ferlini фактура за сумата от 73 460 LUF за разходите във връзка с раждането на дете от неговата съпруга и нейният престой в родилното отделение на болницата.

21. Тази фактура е съставена въз основата, по-специално, на „болничните тарифи, действаща от 1 януари 1989 г., приложими спрямо лица и органи, които не са свързани с националната схема за социална сигурност”, които са едностранно определени и еднообразни за всички люксембургски болници в рамките на „Entente des hôpitaux luxembourgeois” (наричана по-нататък „EHL”). В съответствие с тези тарифи, от г-н Ferlini се иска да плати сума в размер от 49 030 LUF, която съответства на едно „нормално раждане на едно дете”.

22. На г-н Ferlini също така са фактурирани такси за болничния лекар в размер от 5 042 LUF, и фармацевтични разноски в размер от 674 LUF. Таксите за тези услуги също така са определени еднообразно от страна на EHL за лицата, които не са свързани с националната схема за социална сигурност, включително длъжностните лица на Европейските общности.

23. Г-н Ferlini отказва да заплати исканата от него сума поради това, че фактурираната сума е дискриминационна. Той твърди, че съгласно правната уредба, приложима към момента на настъпването на фактите по главното производство, фактурираната фиксирана такса, възстановима от люксембургския здравен фонд, би била в размер на 36 854 LUF, докато от г-н Ferlini и ОСЗО се изисква да заплатят сумата в размер на 59 306 LUF за същите услуги, което е 71,43 % повече, отколкото тарифата, приложима спрямо лицата, които са обект на люксембургското осигуряване за болест и майчинство.

24. Г-н Ferlini оспорва условно определение за плащане, издадено на 22 април 1993 г., с което се изисква от него да заплати сумата в размер от 73 460 LUF на CHL.

25. Със съдебно решение от 24 юни 1994 г., Tribunal de Paix de Luxembourg, постановява оспорването за неоснователно и осъжда г-н Ferlini да заплати на CHL упоменатата по-горе сума, заедно със законната лихва.

26. На 5 октомври 1994 г., г-н Ferlini обжалва това съдебно решение пред Tribunal d'Arrondissement de Luxembourg.

27. Пред този съд г-н Ferlini твърди, че фактурата на CHL произтича, първо, от прилагането на болничните тарифи, определени от EHL, приложими от 1 януари 1989 г. спрямо лица и органи, които не са свързани с националната

схема за социална сигурност, и второ, от прилагането на тарифите, приложими спрямо тези лица, които са обвързани от здравните фондове, посочени в циркулярното писмо на UCM от 1 декември 1988 г.

28. В подкрепа на своята жалба, г-н Ferlini твърди, първо, че определянето от страна на CHL на таксите за болнична грижа е в противоречие с принципа за равенство, и второ, че люксембургската система на тарифи за болнична грижа, която се прилага спрямо длъжностните лица на Европейските общности е в противоречие с член 85, параграф 1 от Договора.

29. CHL твърди, че жалбата трябва да се отхвърли и да се потвърди оспорваното решение. Първо, то твърди по същество, че положението на длъжностните лица на Европейските общности не е сравнимо с това на лицата, които принадлежат към националната схема за социална сигурност. Първите не плащат данъци или вноски за националната схема за социална сигурност и техният доход е по-висок. Освен това към момента на настъпване на фактите по главното производство ОСЗО не е сключила никакво споразумение с EHL. Второ CHL твърди, че условията, посочени в член 85 от Договора, не са изпълнени в настоящото дело.

Преюдициалният въпрос

30. Препращащият съд отбелязва по същество, че член 48 от Договора и Регламенти № 1408/71 и № 1612/68 засягат само граждани на Общността, които в друга държава-членка, започват работа или попадат в обхвата на договореностите за социална сигурност, уредени от законите на тази държава-членка, което не е вярно за длъжностните лица на Европейските общности. Той прибавя, че обаче не може да се приеме, че длъжностните лица на Европейските общности, които пребивават в друга държава-членка, могат поради техните функции, да бъдат поставени в по-неблагоприятно положение, отколкото това на всяко друго наето лице, което е гражданин на държава-членка. Те трябва, обратното, да се ползват от еднакви предимства, произтичащи от правото на Общността както гражданите на държава-членка по отношение на свободното движение на лицата, свобода на установяване и социална защита.

31. По този начин, препращащият съд установява, че е възможно приложението спрямо длъжностните лица на Европейските общности на тарифи за медицински и болнични такси, които са по-високи, отколкото тези, прилагани спрямо лица, които са обвързани от националната схема за социална сигурност, може да съставлява нарушение на общия принцип за равно третиране. Той смята, че изложените от г-н Ferlini доводи, за да обори обективните оправдания на CHL за тази разлика в третирането, не са без основание, и следователно съдът не може да ги отхвърли категорично.

32. Препращащият съд добавя, че правните основания, повдигнати от страните по главното производство, също така изискват тълкуване на принципите на конкурентното право, по-специално в светлината на въпросите относно правомощието на държавите-членки да организират своите схеми за социална сигурност, конкретния статут на засегнатите предприятия и услуги, и действието спрямо общия пазар.

33. Съответно Tribunal d'Arrondissement de Luxembourg, решава да спре производството и да постави пред Съда следния преюдициален въпрос:

„Като се има предвид принципа за недискриминация между гражданите на държавите-членки на Европейския съюз, принцип, въплътен в членове 6 и 48 от Договора за ЕО и що се отнася до свободното движение на работници в границите на Общността, в Регламент № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 г. относно свободното движение на работници в Общността, с изменението от Регламент № 312/76 на Съвета от 9 февруари 1976 г., и що се отнася до социалната сигурност, в Регламент № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 г. за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, както е изменен и осъвременен от Регламент № 2001/83 на Съвета от 2 юни 1983 г.,

и

като се има предвид член 85, параграф 1 от Договора за ЕО, който забранява всички споразумения между предприятия, решения от сдружения на предприятия и съгласувани практики, които могат да засегнат търговията между държавите-членки, и които имат за предмет или последица възпрепятстването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в границите на общия пазар,

съвместими ли са Нормативният акт на Великото херцогство от 31 декември 1974 г. (*Mémorial A* № 95 от 31.12.1974 г., стр. 2398), с измененията, чиято цел е да определи, в изпълнение на членове 6 и 13 от Code des assurances sociales, ползите в натура в случай на болест и майчинство, болничните тарифи от 1 януари 1989 г., които се прилагат спрямо лица и органи, които не са свързани с националната схема за социална сигурност, и циркулярното писмо на UCM от 1 декември 1988 г. относно разпределянето на компонентите на фиксираните такси за раждане на дете, считано от 1 януари 1989 г. и практиките на EHL, съгласно който той се прилага спрямо лицата и органите, които не са свързани с националната схема за социална сигурност и спрямо длъжностните лица на Европейските общности, обвързани с ОСЗО за осигуряване за болест, еднакви тарифи за медицински и болнични разноски, които са по-високи, отколкото тези, прилагани спрямо местни жители, свързани с националната схема за социална сигурност, с правото на Общността?”

По преюдициалния въпрос

34. В светлината на законовата и фактическата основа, както се описва от препращащия съд, поставеният въпрос трябва да се разбира като питащ по същество дали едностранното приложение от една група от доставчици на здравни услуги на длъжностните лица на Европейските общности, на тарифи за медицински и болнични грижи в случай на майчинство, които са по-високи, отколкото тези, приложими спрямо лицата, свързани с националната схема за социална сигурност, първо, съставлява дискриминация по признак на гражданството, и второ е в противоречие с член 85, параграф 1 от Договора.

35. Люксембургското правителство твърди, че длъжностните лица на Европейските общности, които са обхванати от ОСЗО, не са обвързани от задълженията да заплащат вноски за люксембургската схема за осигуряване за болест и майчинство, и следователно не може да иска ползите, предвидени в съответствие с Нормативния акт на Великото херцогство.

36. То поддържа мотивирането, изложено от Tribunal d'Arrondissement в неговото съдебно решение за препращане, според което Регламент № 1408/71 не се прилага спрямо длъжностните лица на Европейските общности. Длъжностните лица и представители на една международна организация избягват всякакво обвързване с една национална схема за социална сигурност, дори когато не е налице изрична разпоредба за тяхното освобождаване. Това е вярно, *a fortiori*, когато Правилникът е много подробен и благоприятен във връзка със социалната сигурност. Освен това, длъжностните лица на Европейските общности нямат нужда да разчитат на разпоредбите на Общността, за да се придвижват свободно на територията на държавите-членки, тъй като те се ползват от Протокола за привилегиите и имунитетите на Европейските общности.

37. При условията на евентуалност, люксембургското правителство твърди, че Нормативният акт на Великото херцогство не съдържа никаква разпоредба, която е дискриминираща спрямо гражданите на другите държави-членки.

38. Комисията и с незначителни разлики, г-н Ferlini, заемат становището, че приложението спрямо лица и органи, които не са свързани с люксембургската схема за социална сигурност и спрямо длъжностните лица на Европейските общности, обвързани със ОСЗО, на еднакви тарифи за такси за медицински и болнични разноски, които са по-високи, отколкото тези, прилагани спрямо лицата, обвързани с тази схема за социална сигурност, е несъвместимо с принципа за недискриминация между гражданите на държавите-членки на Европейските общности, vyplътен в член 6, алинея 1 и член 48 от Договора. Комисията прибавя, че условията за прилагането на Регламент № 1408/71, не са изпълнени в настоящото дело.

39. Трябва да се припомни от самото начало, че съобразно с установената съдебна практика, член 6, алинея 1 от Договора, който определя като общ принцип забраната на дискриминация по съображения във връзка с гражданството, се прилага независимо само спрямо положения, уредени от правото на Общността, за които Договорът не предвижда никакви конкретни норми за забрана на дискриминацията (вж., *inter alia*, Решение от 10 декември 1991 г., по дело *Merci convenzionali porto di Genova*, C-179/90, *Recueil* стр. I-5889, точка 11; Решение от 14 юли 1994 г., по дело *Peralta*, C-379/92, *Recueil* стр. I-3453, точка 18 и Решение от 13 април 2000 г., по дело *Lehtonen и Castors Braine*, C-176/96, *Recueil* стр. I-2681, точка 37).

40. Що се отнася до свободното движение на работници, този принцип е изпълнен от член 48 от Договора.

41. Както посочва генералният адвокат в точка 49 от своето заключение, длъжностните лица на Европейските общности и членовете на техните семейства, които са обвързани със ОСЗО, не могат да се характеризират като работници по смисъла на Регламент № 1408/71. Те не са предмет на националното законодателство относно социалната сигурност, както се изисква в съответствие с член 2, параграф 1 от Регламент № 1408/71.

42. От друга страна, не може да има съмнение, че едно длъжностно лице на Европейските общности има статут на работник мигрант. Всъщност, според установената съдебна практика, всеки гражданин на Общността, който работи в друга държава-членка, различна от неговата държава по произход, не загубва своя статут на работник по смисъла на член 48, параграф 1 от Договора посредством заемането на пост в рамките на една международна организация, дори ако условията във връзка с неговото влизане и пребиваване в страната, в която е нает, конкретно се уреждат от международно споразумение (Решение от 15 март 1989 г., по съединени дела *Echternach и Moritz*, 389/87 и 390/87, *Recueil* стр. 723, точка 11 и Решение от 27 май 1993 г., по дело *Schmid*, C-310/91, *Recueil* стр. I-3011, точка 20).

43. Следва, че на всеки работник, който е гражданин на държава-членка, какъвто е г-н Ferlini, не могат да се откажат правата и социалните предимства, които член 48 от Договора и Регламент № 1612/68 му предоставят (виж Решение от 13 юли 1983 г., по дело *Forcheri*, 152/82, *Recueil* стр. 2323, точка 9; Решение по дело *Echternach и Moritz*, посочено по-горе, точка 12, и Решение по дело *Schmid*, посочено по-горе, точка 22).

44. Обаче, както посочва генералният адвокат в точки 52 - 54 от своето заключение, прилагането на тарифи за медицински и болнични грижи в случай на майчинство, които са по-високи, отколкото тези, приложими спрямо лицата, обвързани с националната схема за социална сигурност, не може да се характеризира като условие за наемане на работа по смисъла на член 48, параграф 2 от Договора и член 7, параграф 1 от Регламент № 1612/68.

45. Що се отнася до понятието за социално предимство, на което се прави позоваване в член 7, параграф 2 от Регламент № 1612/68, г-н Ferlini не твърди наличие на правото на такова социално предимство, предвидено от люксембургското законодателство, състоящо се в плащането от страна на приемащата държава-членка на фиксирана такса за възстановяване на разходи във връзка с майчинството. Той просто иска еднакво третиране при определянето на тарифите за медицински и болнични грижи в случай на майчинство.

46. При тези обстоятелства, ясно е, че нито член 48 от Договора, нито Регламент № 1612/68, не са приложими в настоящето дело.

47. Следователно, въпросът относно твърдяната дискриминация трябва да се разгледа в светлината на член 6, алинея 1 от Договора.

48. В спора по главното производство, определянето от страна на ЕНЛ на тарифи за медицински и болнични грижи в случай на майчинство, предоставени на лица, които не са свързани с националната схема за социална сигурност, тарифите, приложени от страна на СНЛ спрямо г-н Ferlini, не попада под националното законодателство, или правната уредба, приета под формата на колективни споразумения относно социална сигурност.

49. Всъщност „тарифите в сила от 1 януари 1989 г., приложими спрямо лица и органи, които не са свързани с националната схема за социална сигурност”, са определени едностранно и на еднообразна основа от всички люксембургски болници в рамките на ЕНЛ при липсата на споразумения, сключени със ОСЗО, указващи размера на таксите, приложими спрямо бенифициентите на Общата правна уредба. В съответствие с тези тарифи, от г-н Ferlini и от ОСЗО се иска да платят сума в размер на 59 306 LUF, което е със 71,43 % повече, отколкото тарифата, приложима за същите услуги спрямо лицата, които са предмет на люксембургското осигуряване за болест и майчинство.

50. Съобразно със съдебната практика на Съда, член 6, алинея 1 от Договора също така се прилага в случаите, когато една група или организация, такава като ЕНЛ, упражнява определена власт над индивидите и е в положението да им налага условия, които неблагоприятно засягат упражняването на основните свободи, гарантирани в съответствие с Договора (вж. в този смисъл Решение от 12 декември 1974 г., по дело Walrave и Koch, 36/74, Recueil стр. 1405; Решение от 8 април 1976 г., по дело Defrenne, 43/75, Recueil стр. 455 и Решение от 15 декември 1995 г., по дело Bosman, C-415/93, Recueil стр. I-4921).

51. Установена съдебна практика е това, че дискриминацията може да се състои сома от приложението на различни норми спрямо съпоставими ситуации или приложението на същата норма спрямо различни ситуации.

52. Следователно, необходимо е да се разгледа това дали едно лице, което не е свързано с националната схема за социална сигурност на една държава-членка, такъв като г-н Ferlini, е в положение, което се различава от това на лицата от тази държава-членка, които са свързани с тази схема.

53. В това отношение, твърденията, изложени както пред националния съд, така и по време на производството пред Съда, за да се покаже, че положението на г-н Ferlini не е съпоставимо с това на едно лице, свързано с люксембургската схема за социална сигурност, не могат да се приемат.

54. Преди всичко, фактът, че г-н Ferlini не плаща данък върху неговата заплата на националната хазна или вноски за националната схема за социална сигурност, е без значение в това отношение, тъй като във всеки случай, той не иска да се ползва от социални помощи в съответствие с тази схема, а само приложението на не-дискриминационни тарифи за болнични грижи, предоставени в CNL.

55. Що се отнася до твърдението, че длъжностните лица на Европейските общности получават средни доходи, които са по-високи, отколкото тези на местни жители, които работят в националните обществени или частни сектори, достатъчно е да се припомни, че цената за услугата, разглеждана в главното производство, когато е фактурирана на лица, обвързани с националната схема за социална сигурност, не варира съобразно с техния доход.

56. При тези условия и въз основата единствено на доказателствата, представени пред Съда, изглежда че г-н Ferlini и членовете на неговото семейство, които са обвързани със ОСЗО, са в положение, съпоставимо с това на граждани, обвързани с националната схема за социална сигурност.

57. Съгласно постоянна съдебна практика на Съда нормите по отношение на равното третиране забраняват не само явната дискриминация по признак на гражданството, но също така всякакви прикрити форми на дискриминация, които, чрез прилагането на други критерии за различаване, водят на практика до същия резултат (Решение от 12 февруари 1974 г., по дело Sotgiu, 152/73, Recueil стр. 153, точка 11 и Решение от 26 октомври 1995 г., по дело Комисия/Люксембург, C-151/94, Recueil стр. I-3685, точка 14).

58. Критерият за принадлежност към националната схема за социална сигурност, която се прилага от CNL, и на която ЕНЛ основава различаването на тарифи за медицински и болнични грижи, съставлява непряка дискриминация по признак на гражданството. Първо, голямото мнозинство от тези лица, които принадлежат към ОСЗО, а не към националната схема за социална сигурност, независимо че получават медицински и болнични грижи, предоставени в Люксембург, са граждани на другите държави-членки. Второ,

преобладаващото мнозинство от гражданите, които пребивават в Люксембург, са обхванати от националната схема за социална сигурност.

59. Подобно различаване може да се оправдае, само ако се основаваше на обективни съображения, които не зависят от гражданството на засегнатите лица, и които са съразмерни на законно преследваната цел.

60. В светлината на фактите по делото, и тъй като не са повдигнати доводи в това отношение нито пред Съда, нито пред препращащия съд, е ясно, че съществената разлика при третирането между лицата, които са свързани с националната схема за социална сигурност и длъжностните лица на Европейските общности, по отношение на тарифите за здравни грижи, свързани с майчинството, не е оправдано.

61. Следователно не е необходимо да се разглежда поставения въпрос в светлината на член 85 от Договора.

62. Следователно трябва да се отговори на поставения въпрос, че едностранното прилагане от група доставчици на здравни услуги на длъжностни лица на Европейските общности на тарифи за медицински и болнични грижи в случай на майчинство, които са по-високи отколкото тези, приложими спрямо местни жители, които са свързани с националната схема за социална сигурност, съставлява дискриминация по признак на гражданство, забранена в съответствие с член 6, алинея 1 от Договора, при отсъствието на обективно оправдаване в това отношение.

По съдебните разноски

63. Разходите, направени от люксембургското правителство и от Комисията, които са представили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството, висящо пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, поставени пред него от Tribunal d'Arrondissement de Luxembourg, с Решение от 7 октомври 1998 г., реши:

Едностранното прилагане от група доставчици на здравни услуги на длъжностни лица на Европейските общности на тарифи за медицински и болнични грижи в случай на майчинство, които са по-високи отколкото тези, приложими спрямо местни жители, които са свързани с

националната схема за социална сигурност, съставлява дискриминация по признак на гражданство, забранена в съответствие с член 6, алинея 1 от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение член 12, алинея 1 ЕО), при отсъствието на обективно оправдаване в това отношение.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 3 октомври 2000 година.

Подписи